

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **Chapel Invest, spol. s r.o.**, se sídlem Masarykova 118, Modřice, zastoupený Mgr. Jarmilou Sejkorovou, advokátkou se sídlem Hlavní 232/26, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor životního prostředí, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2015, č. j. 30 A 74/2013 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Jarmily Sejkorové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí (stěžovatele), ze dne 30. 4. 2013, č. j. JMK 38645/2013, a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení.

Rozhodnutím stěžovatele ze dne 30. 4. 2013, č. j. JMK 38645/2013, bylo zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vodního a lesního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 6. 2012, č. j. MMB/0192403/2012, kterým byl schválen I. dodatek ke Kanalizačnímu řádu pro statutární město Brno, města Kuřim

a Modřice, obce Česká a Želešice (dále jen „kanalizační řád“). Stěžovatel dovodil, že žalobce nebyl účastníkem řízení před správním orgánem I. stupně a nesplňuje ani materiální znaky účastenství, neboť z objektu ve vlastnictví žalobce jsou vypouštěny odpadní vody, které svým složením odpovídají běžným komunálním vodám, a kanalizační řád nestanoví pro žalobce jako odběratele žádné specifické podmínky k vypouštění odpadních vod do kanalizace. Podle stěžovatele pouze vlastnictví nemovitostí, které nejsou podle § 20 odst. 6 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění účinném do 31. 3. 2014 (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), osvobozeny od povinnosti platit za odvádění srážkových vod do kanalizace, nezakládá dotčení žalobce na právech a povinnostech. Povinnost hradit ve stočném i platbu za odvádění srážkových vod do kanalizace pro veřejnou potřebu pro žalobce plyne přímo ze zákona o vodovodech a kanalizacích a není založena rozhodnutím o schválení kanalizačního řádu nebo jeho změny.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dovodil, že žalobci vzniká závazek platit za službu, kterou mu vlastník (provozovatel kanalizace) ve formě odvádění srážkových vod poskytuje. V případě, že není množství odváděných srážkových vod měřeno, je pro způsob výpočtu podle vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném do 31. 3. 2014 (dále jen „vyhláška č. 428/2001 Sb.“), rozhodným kritériem dlouhodobý srážkový úhrn v oblasti, z níž jsou vody odváděny do kanalizace. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl schválen I. dodatek kanalizačního řádu obsahující změnu kanalizačního řádu, která se týká nového znění posledního odstavce kapitoly 8.0 – Způsob stanovení množství srážkových vod u odběratelů ve znění: *„Na základě uvedeného odborného dotazu a dodaných podkladů, budou, až do další revize (prováděné v desetiletých intervalech), používat pro výpočet odtoku srážkových vod v oblasti odvodňovaného brněnskou kanalizační sítě (tj. ve městě Brně a napojených obcích) hodnotu dlouhodobého srážkového úhrnu, stanovenou pro období 1981 – 2010 ve výši 548 mm/m²/rok.“* Kanalizační řád před změnou provedenou jeho I. dodatkem přitom určoval dlouhodobý srážkový úhrn ve výši 507 mm/m²/rok. Zvýšení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu bude podle krajského soudu znamenat pro žalobce povinnost uhradit vyšší částku na vodném a stočném při zachování ostatních parametrů, z nichž se při výpočtu vychází. K úspěšnosti námitky vztahující se k účastenství podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postačuje jen potence dotčení práva. Při aplikaci § 27 odst. 2 správního řádu je nutno mít na zřeteli smysl a účel účastenství, kterým je zejména možnost účinné ochrany (či obrany) práv dotčených osob. V posuzovaném případě jde o dotčení soukromého práva, tj. povinnosti žalobce hradit vodné a stočné. Krajský soud nepochybně, že by žalobce proti výši úplaty za množství odváděných srážkových vod, která je závislá také na dlouhodobém srážkovém úhrnu, mohl využít soukromoprávní prostředek obrany (např. žalobu na vydání bezdůvodného obohacení) a ve sporu by zpochybnil rovněž výši dlouhodobého srážkového úhrnu dle změny kanalizačního řádu. Podle krajského soudu by ovšem tato obrana žalobce nemusela být dostatečně účinná, neboť soud rozhodující v takovém sporu by mohl vyjít z presumpce správnosti správního rozhodnutí (I. dodatku ke kanalizačnímu řádu). Krajský soud dospěl k závěru, že efektivnější obranu žalobci poskytuje možnost být účastníkem řízení o změně kanalizačního řádu a v rámci tohoto řízení uplatňovat námitky proti stanovení dlouhodobého srážkového úhrnu. Závěrem krajský soud uvedl, že stěžovatel považoval podle výkladu č. 63 Ministerstva zemědělství za účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu osoby, kterým kanalizační řád stanoví specifické podmínky pro vypouštění odpadních vod do kanalizace, aniž by konkretizoval, v čem spatřuje odlišnost mezi žalobcem a těmito osobami při schvalované změně kanalizačního řádu spočívající v novém stanovení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu. Stěžovatel přitom ve vyjádření k žalobě sám připustil, že změna kanalizačního řádu se ve výsledku dotkne majitelů nemovitostí, kteří jsou povinni platit úhrady za odvádění srážkových vod do kanalizace. Argumentuje-li stěžovatel velkým množstvím účastníků (majitelů

pokračování

nemovitostí povinných platit úhrady za odvádění srážkových vod do kanalizace) a z toho plynoucími obtížemi s jejich přesným stanovením a vyjmenováním, pak je podle krajského soudu na zvážení, zda by do budoucna místo institutu řízení s velkým počtem účastníků řízení podle § 144 správního řádu nebylo vhodnější využití institutu opatření obecné povahy podle § 171 a násl. správního řádu, byť zákon o vodovodech a kanalizacích nestanoví, aby kanalizační řád či jeho změna byla vydána ve formě opatření obecné povahy.

II.

Obsah kasační stížnosti stěžovatele

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel namítl, že schváleným I. dodatkem kanalizačního řádu nebyla žalobci přímo uložena určitá povinnost, neboť rozhodnutím o jeho schválení nebyla stanovena výše stočného, ale pouze jednoho jeho parametru, a to způsobem vycházejícím ze zákona o vodovodech a kanalizacích a vyhlášky č. 428/2001 Sb. Z těchto parametrů se sice výše stočného odvíjí, současně však není povinností dodavatele (provozovatele stokové sítě) stanovit výši stočného v maximální možné míře, kterou umožňují parametry stanovené kanalizačním řádem, ale pouze jeho právem. Výši stočného může dodavatel dohodnout s odběratelem i nižší, neboť jde o jejich soukromoprávní smluvní vztah. Nelze proto říci, že napadeným rozhodnutím byl žalobce jako odběratel přímo dotčen na svých právech. Tak by se stalo až přímým stanovením ceny stočného, která pouze nesmí být vyšší, než připouští parametry schválené v kanalizačním řádu. Vzhledem k tomu, že jde o smluvní vztah, může být v individuálních případech výše stočného stanovena samostatně a je na odběrateli, aby se případně vyšší stočného bránil soukromoprávní žalobou. Žalobci tedy v důsledku uvedeného rozhodnutí nevznikají žádné další povinnosti, než které plynou přímo ze zákona o vodovodech a kanalizacích a nejsou dotčena ani žádná jiná jeho práva. Stanovení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu (od 1. 4. 2014 dlouhodobého srážkového normálu) není stanovením nějaké povinnosti, ale je to pouze informativní údaj, kterým jsou odběratelé (uživatelé stokové sítě) vyrozuměni o tom, jaká je pro dané území – oblast, ze které jsou srážky odváděny do kanalizace – hodnota, která je určena § 31 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích (potažmo vzorcem uvedeným v příloze č. 16 vyhlášky č. 428/2001 Sb). Ostatně by tento údaj ani nemusel být v kanalizačním řádu uveden a mohl by být uveden až přímo v konkrétní smlouvě s dodavatelem.

Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud se nezabýval včasností odvolání žalobce, kterou stěžovatel namítal ve vyjádření k žalobě. Pro tento důvod nebylo odvolání žalobce zamítnuto, neboť primárně bylo posouzeno jako nepřípustné. Dne 12. 2. 2013, kdy bylo odvolání podáno, tak ovšem bylo podle stěžovatele učiněno opožděně, tj. po uplynutí třicetidenní lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu.

III.

Vyjádření žalobce

Žalobce s kasační stížností nesouhlasil a uvedl, že kanalizační řád je schvalován každému vlastníkovu kanalizace vodoprávním úřadem, což představuje veřejnoprávní garanci souladu

kanalizačního řádu se zákonem a jeho prováděcími předpisy. Veškerá dosavadní procesní snaha žalobce směřuje ke zpochybnění správnosti hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu, který je zásadní a určující hodnotou pro výpočet množství vod odváděných do kanalizace. Bez procesního postavení účastníka řízení ovšem žalobce nemůže takovéto námitky vznášet. Žalobce je přesvědčen, že změnou kanalizačního řádu dochází ke změně jeho práv a povinností, kterou nemá možnost ovlivnit v rámci soukromoprávní kontraktace s odběratelem. Smlouva o dodávce vody z vodovodu pro veřejnou potřebu a odvádění odpadních vod do kanalizace pro veřejnou potřebu je sice dokumentem soukromoprávní povahy, nicméně na několika místech odkazuje na kanalizační řád. S ohledem na závaznost tohoto veřejnoprávního dokumentu se nemohou strany smlouvy od jeho obsahu odchýlit. V případě stanovení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu se nejedná jen o informativní údaj pro odběratele, ale o údaj závazný pro odběratele i dodavatele při stanovení množství odvádění srážkových vod. Právě změna tohoto údaje je hybatelem změny rozsahu povinností žalobce a ostatních odběratelů, neboť změnou tohoto údaje dochází k faktické změně rozsahu práv a povinností. Právě a pouze napadením změny kanalizačního řádu mohou odběratelé ovlivnit rozsah svých povinností a bránit svá práva. Podáním soukromoprávní žaloby bez možnosti ovlivnění změny kanalizačního řádu by žalobce jako odběratel nemohl ničeho docílit při nezměnitelnosti rozhodnutí stanovujícího hodnotu srážkového úhrnu.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejdříve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze u přezkoumatelného rozsudku lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v nevypořádání jeho argumentace týkající se údajné opožděnosti odvolání žalobce.

K otázce nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů se již Nejvyšší správní soud mnohokrát vyslovil. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, která je v této věci namítána, z konstantní judikatury zdejšího soudu je patrné, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne

pokračování

27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal žádné shora uvedené pochybení. Především je třeba k této námitce stěžovatele uvést, že *krajský soud přezkoumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž žalobce nastavuje referenční rámec soudního přezkumu. Rozsudek, založený na odlišné právní argumentaci než správní rozhodnutí a žaloba, je překvapivý a porušuje právo žalobce na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2011, č. j. 2 Afs 16/2011 - 78).

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem bylo žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele, ve kterém se stěžovatel nijak opožděností odvolání žalobce nezabýval. Tento důvod uvedl stěžovatel až ve vyjádření k žalobě a namítl v kasační stížnosti. Tímto postupem však nelze doplňovat odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i v tomto období platí, že nedostatky rozhodnutí o odvolání a postup žalovaného nemůže být dodatečně zhojen ani podrobným rozбором učiněným až v žalobě nebo kasační stížnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). Je ovšem korektní podotknout, že v tomto případě nejde o nedostatek odůvodnění rozhodnutí stěžovatele (a jeho nepřezkoumatelnost) v pravém slova smyslu, neboť stěžovatel důvody pro zamítnutí odvolání žalobce spatřoval v jeho nepřipustnosti, když dovodil, že žalobce nemá postavení účastníka správního řízení.

V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřipustného proto byl krajský soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, a ze dne 27. 8. 2015, č. j. 5 As 107/2013 - 38, dostupné na www.nssoud.cz).“

Nezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě tedy ani nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádal-li se krajský soud s argumentací žalovaného, nezatížil tím své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153).

Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k vypořádání námitky týkající se účastenství žalobce ve správním řízení.

Podle § 14 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích vlastník kanalizace je povinen před podáním žádosti o vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu kanalizace zajistit zpracování kanalizačního řádu, který stanoví nejvyšší přípustnou míru znečištění odpadních vod vypouštěných do kanalizace, popřípadě nejvyšší přípustné množství těchto vod a další podmínky jejího provozu. Kanalizační řád je vlastník kanalizace povinen předložit před podáním žádosti

o vydání kolaudačního souhlasu stavby kanalizace vodoprávnímu úřadu ke schválení. Kanalizační řád schvaluje rozhodnutím vodoprávní úřad.

Podle § 25 vyhlášky č. 428/2001 Sb. vlastník kanalizace je povinen změnit nebo doplnit kanalizační řád, změní-li se podmínky, za kterých byl schválen.

K povaze kanalizačního řádu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 1 Ao 1/2008 – 46, následovně: „Podle § 31 odst. 1 cit. zákona nestanoví-li tento zákon jinak, postupují orgány veřejné správy v řízení podle tohoto zákona podle správního řádu. Jak uvádí § 14 odst. 3 cit. zák., vlastník kanalizace je povinen před podáním žádosti o vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu kanalizace zajistit zpracování kanalizačního řádu, který stanoví nejvyšší přípustnou míru znečištění odpadních vod vypouštěných do kanalizace, popřípadě nejvyšší přípustné množství těchto vod a další podmínky jejího provozu. Kanalizační řád je vlastník kanalizace povinen předložit před podáním návrhu na kolaudaci stavby kanalizace vodoprávnímu úřadu ke schválení. Kanalizační řád schvaluje rozhodnutím vodoprávní úřad [pozn. pod čarou č. 20 odkazuje co se týče pojmu rozhodnutí na zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)]....Kanalizační řád schvaluje obecní úřad obce s rozšířenou působností jako vodoprávní úřad (§ 27 odst. 1 cit. zák.). Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že kanalizační řád je dokument zpracovaný vlastníkem nebo pro vlastníka kanalizace, tedy nikoliv správním orgánem, z čehož plyne, že samotný kanalizační řád není (jak bylo již shora uvedeno) opatřením obecné povahy, když ve smyslu negativní definice opatření obecné povahy obsažené v § 171 platného správního řádu nevydává kanalizační řád správní orgán, ani žádnému správnímu orgánu žádný zvláštní zákon neukládá kanalizační řád vydat. Nejvyšší správní soud dále zvažil, zda nelze za opatření obecné povahy považovat schvalovací akt odpůrce jako vodoprávního úřadu. Ze shora podaného shrnutí platných právních předpisů nicméně plyne, že zákon zcela jednoznačně zvolil jako právní formu schválení kanalizačního řádu rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Odpůrce jako vodoprávní úřad tak při vydání svého rozhodnutí postupoval podle správního řádu (viz shora cit. § 31 odst. 1 zák. č. 274/2001 Sb.).“ Tyto závěry obdobně platí pro schválení změny kanalizačního řádu.

Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že údaj o stanovení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu není nezbytnou náležitostí kanalizačního řádu, neboť podle § 24 písm. h) vyhlášky č. 428/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2014, musí kanalizační řád obsahovat pouze způsob a četnost měření množství odpadních vod a způsob měření množství srážkových vod u odběratelů, přičemž podle § 31 odst. 1 vyhlášky č. 428/2001 Sb. množství srážkových vod odváděných do kanalizace bez měření se vypočte podle vzorce uvedeného v příloze č. 16 na základě dlouhodobého úhrnu srážek v oblasti, ze které jsou srážkové vody odváděny do kanalizace, zjištěného u příslušné regionální pobočky Českého hydrometeorologického ústavu a podle druhu a velikosti ploch nemovitostí a příslušných odtokových součinitelů uvedených v příloze č. 16.

Kanalizační řád je interní předpis vlastníka kanalizace, který se stává závazným pro všechny uživatele kanalizace tím, že je schválen vodoprávním úřadem. Dojde-li proto ke stanovení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu, od něhož se odvíjí také cena stočného, v rámci změny kanalizačního řádu, který je schválen správním rozhodnutím, je tato hodnota závazně stanovena pro všechny uživatele kanalizace, jakož i pro provozovatele kanalizace, který je povinen provozovat kanalizaci mimo jiné v souladu s kanalizačním řádem (§ 9 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích).

Kanalizační řád ke své závaznosti vyžaduje schválení vodoprávním úřadem a za této situace není pochyb o tom, že žalobce je rozhodnutím o změně kanalizačního řádu spočívající v závazném stanovení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu přímo dotčen, neboť tato hodnota je podstatným parametrem, od něhož se odvíjí cena stočného. Již z tohoto důvodu žalobce naplňuje definici účastníka správního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, neboť

pokračování

je dotčenou osobou, která může být rozhodnutím o schválení (změny) kanalizačního řádu přímo dotčena ve svých právech a povinnostech; konkrétně ve vztahu k ceně stočného, které je povinna platit.

Neobstojí argumentace stěžovatele, že by žalobce proti výši úplaty za množství odváděných srážkových vod, která je závislá rovněž na dlouhodobém srážkovém úhrnu, mohl využít soukromoprávní prostředek obrany (např. žalobu na vydání bezdůvodného obohacení) a v tomto soukromoprávním sporu by zpochybnil i výši dlouhodobého srážkového úhrnu dle změny kanalizačního řádu.

Ve smyslu § 135 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), v případě, že správní orgán o prejudiciální otázce správní povahy již pravomocně rozhodl, civilní soud sice z tohoto rozhodnutí vychází (§ 135 odst. 2 druhá věta o. s. ř.), ale není jím vázán a může v rámci posouzení rozhodujících skutečností dojít pro účely civilního řízení k jiným závěrům. Judikatura Nejvyššího soudu ovšem dále dovodila, že mimo rámec správního soudnictví jsou obecné soudy oprávněny zkoumat správní akty zásadně jen se zřetelem k tomu, zda jde o akty nicotné (nulitní). Oproti tomu u kategorie aktů věcně vadných i aktů nezákonných platí presumpce jejich správnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97, na který navázal rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96).

Z uvedeného je zřejmá správnost závěru krajského soudu o tom, že obrana žalobce v rámci civilního řízení nemusí být dostatečně účinná, neboť civilní soud rozhodující v soukromoprávním sporu by s výjimkou nicotnosti správního rozhodnutí (aktu) mohl obecně vycházet z presumpce správnosti správního rozhodnutí (v projednávané věci z rozhodnutí o schválení I. dodatku ke kanalizačnímu řádu).

Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje s hodnocením výkladu č. 63 Ministerstva zemědělství, neboť tento výklad a z něj plynoucí závěry žalovaného připouští jako účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu pouze osoby, kterým kanalizační řád stanoví specifické podmínky pro vypouštění odpadních vod do kanalizace. Výklad č. 63 (ani žalovaný v napadeném rozhodnutí) se ovšem nijak nevypořádává s tím, z jakých důvodů by pouze tyto osoby měly být přímo dotčeny na svých právech a povinnostech, v čem se postavení těchto osob liší od ostatních odběratelů, kteří jsou v nyní posuzované věci stanovením hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu nepochybně rovněž dotčeni na svých právech a povinnostech co do stanovení výše ceny stočného.

V.

Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel

ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti představuje odměna advokátky za zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. za vyjádření ke kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč, když zástupkyně žalobce není plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. prosince 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu